

LBRIS

We know
books

ELENA KATAMIRA

**CINE ȘTIE CÂT
DUREAZĂ UN CUB**

SIONO
EDITURA

București 2022

de atâtea ori m-am pierdut între pânze și hârtii
 panglici ace pietre și foarfeci degete încrucișate
 maimuțe decapitate vitralii argile zile de luni și de joi
 ștampile și zgârciuri duplicate pitici șchiopi
 mentori macaroane structuri semne
 frânghii strălucitoare ramuri care atârnă
 trasând cimitire în aer leagăne cruci.
 și niciodată n-am știut să ies de aici. niciodată.

nu trebuie să le dai nimic lor. rămâi în tine
poezia e o fiară care își rănește păzitorul.
urlă în pumni apoi șterge urma
nebulia e când ferestrele devin membrane.
nu vă gândiți la mine ca la un avion
eu sunt un fel de noapte bună
în care dorm copiii cu jucării în brațe
sunt o mătase un ochi ținut strâns în pumn
un corp în alt corp în alt corp

nu știu dacă acel cuțit a fost în mâna mea
dacă dumnezeu m-a vrut jertfă sau doar mi s-a părut
dacă poezia e război sau e pace.
am să număr din nou:
lucruri dumnezeu istorii oameni –
cine știe cât durează un cub?

LBRIS

We know
books

sparg peretele să se întoarcă duhul meu și să mă locuiască sparg peretele

noaptea rămân trează

întunericul îmi pune întrebări
pe care nu le înțeleg.
ești o hârtie ruptă, întunericule.
săpați-mă, lumini de la blocuri
săpați în pleoapele mele
să țâșnească somnul
să visez o istorie în care stau cu tălpile
ca într-un lighean cu apă
când încep să urăsc rasele și mușc câinii pe drum.

îngenunchează, cratimă, îngenunchează
zidul mare se înalță pe cărămizile mici
îngenunchează și spune amin. și spulberă-le vanitatea.

totul e o lojă toți sunt niște părăsiți de mamele lor.
semnele ne electrocutează. oriunde visez
ploaie peste sufletul meu cristalin.

să nu se creadă că am murit nu știu să mor
știu doar să fac ploaia să plângă
și să văd întunericul la răsărit.
căci sunt lumină care se luptă.
sparg peretele să se întoarcă duhul meu
și să mă locuiască. până în zori rod unitățile.
mă vor găsi cu roua pe buze și comete în păr.
injectabilă cuminte. cât ține legea

exagerarea poate fi un ciocan cu el sparg geamuri
aerul greu. acum că am legat aceste șireturi de scaune
și toate scaunele le-am legat între ele
de păduri le-am legat și pădurile de mâinile mele acum
că nu mai am mâini și nimic al meu doar păduri
între ele legate sârme locuri vuind în creierul meu
mă declar un joc. mi s-a tăiat mersul
m-am târât și nu puteam fugi. stau în insomnie
ca într-o cadă cu apă care se încălzește și se răcește pe rând.
am ochii triști. mă luminează o lună absurd

intru în visele oamenilor
fricile lor sunt mări metalice
refugii în burta zidului
un mers cu spatele un sfârșit amânat
le visez liniștea mare verde
râsul prietenos dantura galbenă formele feței
ridurile din piele ca niște semne pe hărți
corpul strâmb învelit în frunze uscate
crisalide imagini decupate o gaură în cer
prin care ies gâturi de lebedă atârinate din stele.
au picioarele scurte și brațele lungi.
și mă pun pe stop eject.

senzație că sunt de sare

primitivă pe margine

de parcă am ciulini în păr

și ochii mari nedumeriți.

respir ca o mașinărie deși am corp de iarbă.

m-au mușcat câinii în vis am o muțenie în gât.

cu ce vă țineam departe?

de pe acoperișul caselor văd foc și lanuri nemistuite

stăpânii câinilor se înalță la cer

purtați de mascotele lor ca de niște baloane cu heliu.

zboară în aer petale ca fluturii. dar fluturi nu mai sunt

o secerătoare trece prin lan cercuri triunghiuri pătrate

se sparg sub cuțitele ei.

casele se rotesc își țin locul pe rând nimeni nu vine nu pleacă .

burta pământului se umple cu noi. totul se face mărunt.

cineva stă ghemuit și zgârie cu degetul în carne.

nu rămâne de dat nimic nimănui. nimănui

pânze albe sub soare

oameni cu breton o minge pierdută
munca precum un cuvânt grunjos
casa pe care o vom închiria
biciclete care aleargă singure pe străzi
toamna care ne ridică la cer și ne arată
gropile adânci din oraș
milioane de motoare pornite ca niște emoții
liniștea dintr-un poem.
vom fi striviți sub greutatea lucrurilor urâte
ne vom ridica de sub ele ca niște gândaci victorioși
ca niște flori de plastic. vom fi disonanțe.

vocile se aud înfundat parcă sub ape
duse acolo de statistici
legate și într-o frăție absurdă cu peștii
și păsările de sub ape.
adevărul e o inocență pierdută.
când plouă corpul meu se desface
când nu plouă corpul meu se desface

frica e o steluță aprinsă în creier
care îmi arată din ce e făcut întunericul